

Richard Maršák

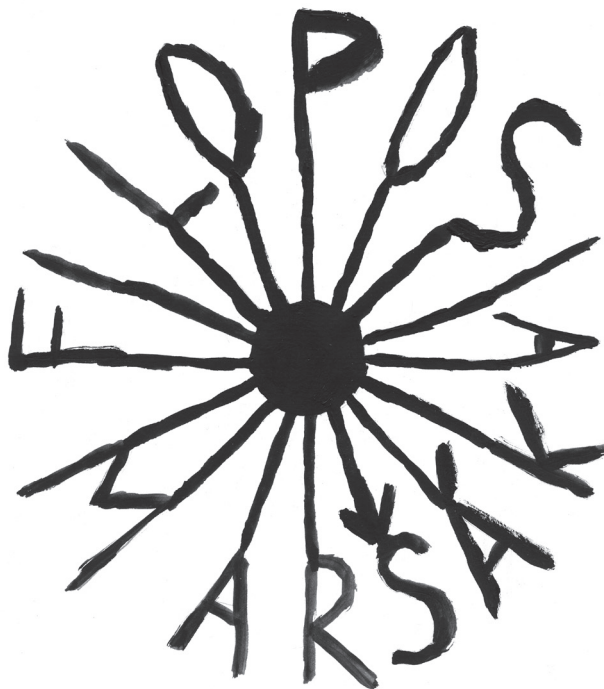
Filoposia

Vydal vlastním nákladem Richard Maršák

© Richard Maršák, 2019

1. vydání

Tisk a vazba Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

2019

*Tuto sbírku
věnoval bych rád všem
co hodně trpěli
citlivým duším z papírku
těm co zažili veselí
smutným očím
které sotva viděly
lidem často opilým
každému
kdo neví
co se sebou
celému světu
jeho krásám
úskalím
všem lidem
co bojují
a milují.*

Poslání

Vzývám něžnou křehkost motýlích křídel
za šumu spadaneho podzimního listí
jaký je to nelehký a mocný úděl
odsuzovat všechno na co ostatní myslí.

Zavřít oči s představou zapadajícího slunce
opíjet se samolibostí a odsuzovat krásu
po večerech krvavýma rukama plést věnce
uváznout a utápět se v žalu, propasti času.

Nezdá se lehké býtí jedním z básníků
již se dostali za hranice citu a poznání
bezcílně plout v moři se stádem koníků
táhnout za sebou to hrozivé poslání.

Napsat dílo jemuž bude pocestný rozumět
usínat za veršů tichých a lenivých
neustále dokola do němoty se opíjet
pokukovat po dívkách ohnivých.

Trnitou cestou vrávoravě do ráje jít
s armádou neutuchajícího a mdlého citu
jak neklidná žena o dítěti snít
hodit chudým almužnu ze soucitu.

* * *

Nemoc

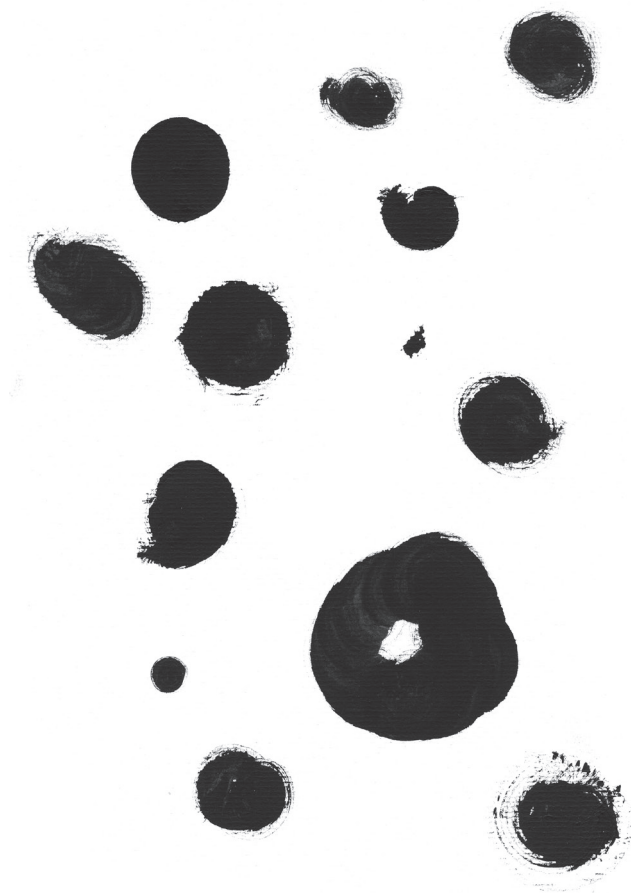
Jsem nakažen zákeřnou nemocí
ultramarínem slz, beznadějí, bezmocí
neutuchající touhy & nekonečné prosby
za pozdních červíkovitých svítání
opět po letech nemilá setkání.

Hledat tajemství, jak změnit svět
pozorovat po celý den zvadlý květ
uvědomovat si všechny skryté hrozby
noci nespát & pak se pozvracet
nikdy víc se již sem nevracet.

Oči zalité krví a smutkem mít
jen to jediné a nic víc chtít
nejsou nad rámec mé tužby

sám vlk na měsíc jsem byl
nebo si to snad sám způsobil?

* * *

Magie

Jako srdce slaměné
jenž nebije
jako nohy muže
co se opije
hluboký nádech ranního vánku
s douškem odpoledního spánku.

Procházka teplým letním večerem
všechno zlo dneska požerem
nalezl jsem smysl života
v následování zlého kojota
jenž vlastní magické kruhy
sílu moudrosti i jiné vzpruhy.

* * *

Básník šaman

*(Ještěřčímu králi, Mr. Mojo Risin, básníkovi
a šamanovi v jedné osobě – Jimu Morrisonovi)*

Mávám moudrým indiánským šamanům
sleduje opilé toulající se nocí.
Dostat se až k odloučeným kmenům
inspirovat se hranicí vnímání a mocí.

Bloudit v zákoutích rodného města
neopustit však zlatavé brány ráje.

Uspokojovat vdané ženy
tudy vede cesta
mít abstrák & třást se
máš je?

Křičet ponurou píseň k lidem zády
políbit hrozivého démona & snít
ukazovat všem své bujné vnady
najít záhadnou lehkost bytí
jen to chtít.

Hledat porozumění & potom brečet
vidět monstra & tančit s hady.
Hodiny v opojení na pláži ležet
vidět na ostatních všechny vady.

Žít s pocitem viny & tiše umírat
Bojovat
však dávno nevěřit.
Ke žhavému slunci se usmívat
se smrtí i životem se smířit.

Skákat na pódiu jako cvičená opice
flusat & kopat kolem sebe do lidí.
Možná jde v životě o mnohem více
nebo se za to každý druhý stydí.

Vzplálo jeho srdce & popel stal se z něj
nesmrtelným on se přesto stal
a tak i ty svou vlastní cestu měj
šiř myšlenky & věř
on žije dál.

* * *

Krásy a úskalí

Častokrát jsem přemýšlel
téměř jsem se vzdal
přes to všechno šel dál
sic právě bez křídel.

Nesčetněkrát jsem snil
o dálných krajinách & štěstí
s lidmi kteří dobro věští
na měsíc jsem vyl.

V dobách, kdy moc jsem pil
plno bylo neřestí
občas dostal pěstí
sám sobě jsem zbyl.

Často jsem ba i klel
mnohokrát se smál
chvílemi i dost se bál
probouzející se rebel.

Zřídka kdy jsem i hnil
ouzko mi bylo & jen si hrál
přitom hledal svatý grál
přítele však nikdy nezahladil.

Slýchal jsem hlasy z pekel
občas cítil se jak král
vše moc k srdci si bral
někdy až moc brečel.

Jsem rád že jsem tu byl
za dobro & lásku bych se pral
čas však všechnu krásu vzal
za báseň já smutek skryl.

* * *

Stezka z oblázků

Chůze po stezce z oblázků
vůně rozkvetlých fialek
nebe čisté bez mráčku
tak jest.

Počalo bouřit na sto let
Konce nevidno a bláto
nezvlád by ani kmet
mnohé z cest.

Toužil jsem po Slunci
kráse lesů & řek
ostré trny s věnci
bodrá lest.

Pěšina končí & utichá
magické duhy klid
do nás skrz proniká
plná hvězd.

* * *

Cesta

Cesto má neskonalá
kde jest tvůj cíl
zaved' mě do krajiny něžných víl
ukaž mi všechny barvy světa
kde vládne mír
klid & osvěta.

Věřím v sílu moudrosti & jiné spásy
spoustu energie šířící se zeměpásy
 pryč s rány plnými bolesti a žalů
čeká nás ještě mnoho valů.

Bylo prolito spoustu krve
když smrti do očí hleděls prve
v krajině s rozkvetlým květem
na cestě za jiným lepším světem.

Cesto má neskonalá
kde jest tvůj cíl
kde vládnou andělé & poletuje pyl
kde hojí se rány
žije se věčně
písně neznějí tak teskně.

* * *

Requiem za chlast

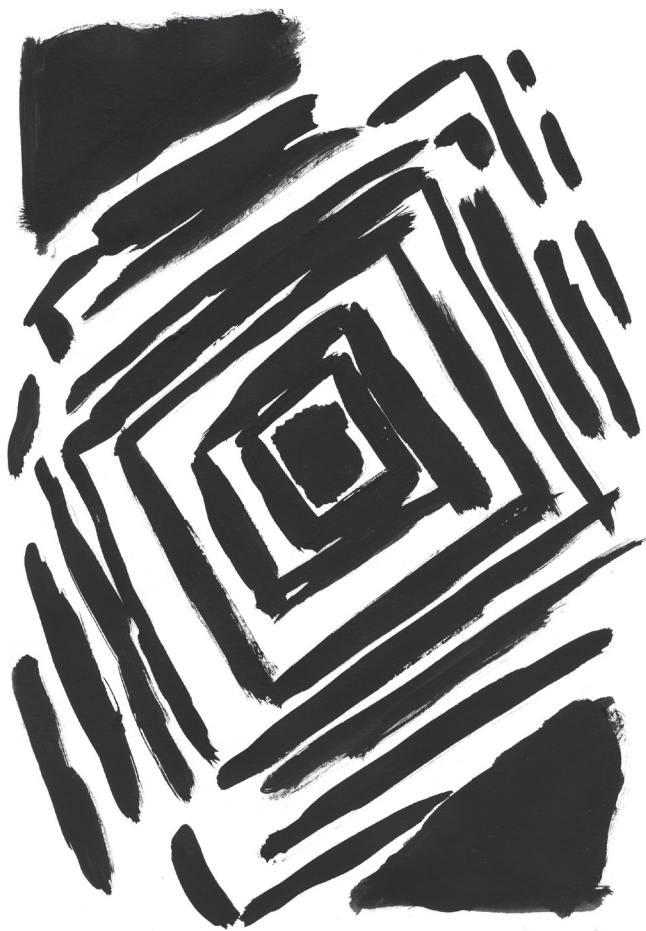
Na úsvitu každého dne končí noc
magie rozbřesků i kouzla jiter
kdy každý po něčem touží moc
a vše skončí jen u kladení jiker.

Rozhodl jsem se napsat requiem za chlast
o proplouvání množstvím eskapád & sraček
o tom
jaká to byla nekonečná slast
o tom
jakej jsem byl hroznej spratek.

Bloudil jsem & hledal konec mandaly
neptal se svého svědomí & pořád pil
náhle obul si staré toulavé sandály
přesně takhle jsem vám dlouho žil.

Těžkosti po ránu
plno hloupých her
když v tom ozval se dalek hlas
seber se hochu
už na to ser
dál jen s ostatními se tu plaz.

* * *

Zimní zmar

Je zima
město spí
jak něžně si hraje
se svou obětí.

Rampouchy
silný mráz
bezelstně lžou
staví silnou hráz.

Jaro v nedohlednu
žádná touha & cit
zdali pak
je kam jít?

* * *

Na pořadu dne všednosti

útěky & přednosti

trápení & slzy bolesti

štěstí mladé nevěsty

po nocích neřesti

strhané pelesti

Hromy & blesky

nekončící potlesky.

Vítej doma, příteli

nic jsme nechtěli

jen vykrást kostely

noci jsme probděli.

* * *

Miluju stavy blažené opilosti
kdy tajou lidská srdce
mizí i největší zlosti
plody nechutnají trpce.

Pln všech idálů & sil
ukážu poutníkům vizi
zaměřím se na cíl
překonám každou krizi.

Jizvy na tváři hluboké
ctnosti i zlovyky
nedělej cavyky
pro duše nebohé.

* * *

Jarní střelec

Vůně jarních vánků
za okny je cítit
hřejivá síla paprsků
snažím se je chytit.

Vidím spanilého střelce
jeho touhu lovit
nebezpečné vetřelce
za ruce se vodit.

Uniká tajným svodům
bolestí nevnímá
slávy vznešených rodů
utrpením umírá.

Leť se mnou tam
kde končí sen
postavíme stan
kde roste len.

* * *

Vzkaz z Mnichova

At' i v období kdy bouříš
sama víš po čem toužíš.
At' jsou lehká tvoje rána
a otevře se lásky brána.

Sic bys měla dveře zavřít
či snad přítele i zapřít.
Poté věř v moudra starců
a ne přelétavým hercům.

Kouzla bez hranic & pestrost děl
splynou naše těla, jak jsem chtěl.
S odchody krvácejí mnohé rány
na obzoru letí bílé vrány.

Od sebe vzdálení na hony mil
po všech toulkách sbírám zbytky sil.

Jen to jediné bych si přál
abys otevřela a pozvala mě dál.

Na tvůj úsměv myslívám po nocích
jak šibalské to zvedlé obočí
tak jak řeka do moře se vlévá
sladké tvé rty jak vinná réva.

Za magií vůně ženu se jak pes
nic nemůže vyjádřit můj stesk
když ráno probouzím se sám
nepodlehnout svodům a hrám.

Ty dozajista nyní tvrdě spíš
zatímco já hledám novou skrýš
mé myšlenky směřují teď k tobě
žádná rakev není v hrobě.

* * *

Hospodská

Lesk sklenic
světla & chraplavé hlasy
poslední kouř cigaret
naposledy svlažit ret
domů nepůjdem asi.

Hutnost pěn
poblité schody
smích & veselice
neskonale hody
za rohem poběhlice
síla hašiše
zelený absinth
jednou dvakrát
opij se
ty jeden zlosyne.

* * *

Chmury a strasti dravé až dotěrné
jak rád bych věřil v lepší zítřky
kdy otevřou se lidská srdce
a bolest odejde
čistá & malomocná
perutě andělů & úsměvy dětí
čirá radost nostalgie nad časy
kdy vztahy nevyostřené byly
a my hráli si na indiány
a tys byl náčelník.
Po hladině rozbíhal se sen o lásce
dospělost je zkažená & úsměv pokřiven
povídej mi o Smrti & jejím kouzlu
slzy tečou po zkamenělých tvářích
rychle schnou, zato rány dlouho se hojí.
Sebelítost lámající kosti & kruhy pod očima
když jsme se zhulili

bylo nám prima
láteřivosti bez hranic & plno veselí
pak zase stavy co byste nechtěli.
Pověz mi pohádku o Kráse a Pravdě
kde není herců ani šašků
kde tajou ty nejtvrdší srdce.

* * *

Koupeme se v řece sentimentality
jiní snaží se uniknout od reality.
A co tvá cesta?
Kudy vydá se člověk se srdcem na dlani?
Zbožňuji to neuvěřitelné bláznovství
nevšední všednost proudí v našich žilách
ta silná droga.
Šílenství vykresluje tvary štěstí
natolik prchavé protékající mezi prsty za tekoucích
slz.
Na dně sklenky možná najdeš pravdu na chvíli.
Pak zase ty rána
mocnější síly hýbou myslí.
Šklebící se pokřivené úsměvy
není nic krásnějšího.
Ztracené iluze & zvrácené konce & nové začátky
pak zas ty slzy.

Pláč dětí zlehka tlumený při svitu měsíce

asi taky nemůžou spát

sám v koutě se krčíce

dám vše co můžu dát.

* * *

Pohrával jsem si
s myšlenkami říčních vlků
o dávných dobách
již zapomenutých
a tajemných dálavách
rozprostřených do prostoru
zářících temperovými barvami.
Víte, že kdysi toužil jsem
po bujném rozkroku
zpívajícím něžné balady
pod nimiž se podlamovala kolena.
S přicházejícím jitem
docházelo k vystřízlivění.
Opět zaslechl jsem
hlas svobody
natolik vzrušující.
Pokračoval jsem

a bosé nohy mne vedly tam
kde mé srdce vzplane
aby pak znovu mohlo povstat.

* * *

Unášen tou spleť neurčitých pocitů
vrávorál jsem nočními ulicemi
řval z pln plic.
Nepřišel však na nic
hledal jsem pravdu na dně lahve.
Tak mi ještě dolej
horké slzy & bolestivá nemohoucnost.
Slyšel jsem šepot
brány se zavírají.
Život je o hledání cest & ty jsou posvátné.
Kde jest klíč ke svobodě?
Klíč & do ruky bič.
Miloval jsem tu zhýralost útěků
milování až do rána se všemi živly.
Nad obláčky dýmu utichala hudba.
Pocity melancholie & trans
bez okolků já plul po vlnách
jejichž krása nedala se popsat.

Zase započal jsem toužit po domovině
abych pak zase na výlety se těšil.
Miluji ty noční výpravy
potácení za pravdou.
Šaman svolává nás do svého stanu
zanechte všech strastí & peyotl.
Pocity euforie
skromnost stala se nám vším.
Horizonty natolik magické & barvy
jaké jsem doposud nespatriil.
Seance vrcholí.
Přál jsem si zůstat ještě alespoň na moment
krásnej svět.

* * *

Probouzím se z depresí do snů

držím půst

abych mohl meditovat

za zvuků deště

abych mohl růst

volné vize

dál cestovat

pít.

Nekonečná minulost

nebudu už spát

zas prohýřené noci a pak

budu plést smolné věnce

naopak.

Potkal jsem Hraběte a Morrisona

za rohem

dřív než stihli říct

poslední sbohem.

Vidím je před sebou a ptám se
co je po smrti?
Jestli je tam trápení
nebo jen ocasem se vrtí.
Pokud tam není žádné umění
tak pro mě nechodte
prázdné
jsou noci bez touhy a něhy
taky slz.
Byl to jen sen pouhý
možná
kus reality
poznáš
schoulím se do ulity.

* * *

Rouška tajemství
ve známé ulici
kde chodíval jsem po léta
ne však teď
tam znal jsem to nazpaměť
vůně zatuchlin
a guláše
mnohdy chtělo se do pláče
nedostal jsem odpověď
jak se to má
jestli je stále tvá
nebo už jiný po ní chodí.

* * *

Kde se bere magická energie
proč chodí spát
Ofélie
hnaná svým osudem za snem bláznivým
tragédie
Otevři
co máš.
Jsem který jsem
dobře mě znáš.
Zavři
co má tak zůstat
nejsem nic
na které se pořád ptáš.

* * *

Zkoumal jsem hranice poznání
a testoval meze skutečnosti
pak ztrácel se v hledání
umíral jsem z povinnosti.

Přes všechny paradoxy a lži
čelil jsem realitě tak jak je
oči se mi z toho mlží
zlost za pravdu se neskryje.

Pak nevěř těm krásným slovům
z úst nevěrných a pokryteckých
přesto vzhlížet k nebeským krovům
při těch činech hereckých.

* * *

Tvůrčí duch pravil ahoj
své kouzlo skryl za závoj
rozletěl se do všech stran
jak hejno černých vran.

Snažím se ho najít celou noc
a ptám se tě Bože proč?
Snad každý z umělců to zná
celé těžké dny se pak ptá.

Kde jsi sličná múzo má
krásko co všechno objímáš
pak zas nastane ta doba
neuvěřitelná
magická
krátkodobá.

* * *

Pod tíhou všech šílenství
zatoužil jsem zas po bohémství
při kterém by i ledy tály
znovu spatřil nekonečno v dáli.
Okamžik, jenž se nezapomíná
za zpěvu řeky která usíná.

Prahnul jsem po ideálu zbožštění
za svitu měsíce zcela opuštěný
chleba však jen krajíce
davy za rohem brečící.

* * *

Poblouzněn samotou jímaly mne křeče
při uvědomění ztráty počal jsem brečet
pak byl jsem šťasten
v niternosti sám
život pak byl jeden velký flám
jehož jsem byl král.
Již nezastesklo se mi po té zemi
ohraničené krajkovými lemy.
Po hladině jezera já jsem plul
k nekonečné rozprostraněnosti se přivinul.

* * *

Milenci

Hle jich
milenců na vyhřátých lavičkách
řeka ještě zmrzlá je
povídá jí
jen se ke mně přitul
maličká
pod tou jejich láskou
led roztaje
slunce nepálí
žehná jejich touhám
kdepak jsi byl
když se tolik rozdávalo
byl to jen přežitek
a povrchnost pouhá
mnoha lidem se tak stalo.

Nyní slunce pálí
chlapec sedí sám
v parném létě
mocné slzy roní
hned však schnou
konec je těm hrám
na podzim už neví o ní.

* * *

